

Kresley Cole

Árnyak Hercege

FORDÍTOTTA GOITEIN VERONIKA

Kresley Cole

Árnyak Hercege

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Kresley Cole: *Shadow's Claim*

Copyright © 2012 by Kresley Cole
The original publisher is Pocket Books,
a Division of Simon and Schuster, Inc.
Hungarian translation © Goitein Veronika, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 597 3

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Raum végignézett a tömegben.

– Akkor hát végleges a lista...

– *Várj, démon!* – kiáltott hátulról egy férfi. – Van még egy jelentkező.

Bettina bárhol felismerte volna azt a mély hangot, azt az akcentust. Lehunyta a szemét. A vámpír itt lehet valahol a tömegben. És részt akar venni a viadalon? Pedig már azt hitte, az éj nem tartogat több szörnyűséget. Amikor nem sokkal korábban Cas hősiezen kihúzta magát, és elmondta, hogy mégis benevez, a hercegnő szíve nagyot dobbant. Aztán a nevezési asztalnál elmagyarázta:

– Nézd, Tina... ha már úgyis halál fia vagyok, legalább megpróbálhatom megmenteni a legjobb barátomat egy rémes házaságtól.

És most ez?

– Még egy vámpír? – mormogta kíváncsian Morgana.

Bettina kinyitotta a szemét, és úgy megdöbben, hogy szinte elakadt a lélegzete. Ott volt Daciano; keményen elszánt arccal indult felé. A hatalmas fáklyák fénye megcsillant fekete haján. Ruhája most előkelőbb volt, a nemes szabáson és a drága kelmén látszott, hogy nem kevés aranyba kerülhetett. Földig érő, egyenes vonalú, fekete bőrkabátot is viselt, ami tökéletesen mutatott széles vállán, keskeny csípőjén. A köd mintha miatta vált volna szét. A tömeg úgyszintén. Termete még a nagydarab abaddoni démonférfiak közül is kimagaslott. Illanhatott volna, de úgy döntött, gyalogol, ezzel is fokozta Bettina várakozását. Az elmúlt éjjel azon töpren-

gett: *miféle idegen hóhér merészelne célba venni egy haláldémont itt, Abaddonban, a démonbirodalomban.* Nos, épp ő. Trehan Daciano. A mesteri halálosztó.

Ez nem lehet igaz. Ó, istenek, miért jött vissza? És miért nevezett be? Miért nem várja ki a viadal végét, hogy betöltse a küldetését? Bettina Caspionra pillantott, aki dermedten állt a küzdőtér mellett. Aztán ráébredt: ha Daciano így kiáll a nyilvánosság elé, akkor soha többé nem térhet haza. Nem véletlenül döbbsent le Cas.

A vámpír még csak rá sem pillantott a démonra, kizárólag Bettinát figyelte. A szeme alapszíne mélyzöld volt, de amikor a lányra nézett, érzelmei hatására egészen feketévé vált. *Akárcsak tegnap éjjel.* Ahogy a férfi egyre közelebb ért, Bettina érzékei kiélesedtek. A fáklyák melege, a bor illata a kupájában, a párás éji levegő a karján... Egyetlen dologra tudott csak gondolni: *Ez a vámpír ott volt az ágyamban, és úgy ért hozzám, ahogy még soha senki.*

Ahogy Trehan közeledett, Bettina kezdett elgyöngülni, elakadt a lélegzete, mintha hirtelen előntötte volna a láz. Hogy lehetséges az, hogy valakinek a pusztá látványára fizikailag így reagál? Eszébe ötlött egy szó: *Dalit*. A démonok nyelvén ez azt jelentette, *villámcsapás*; és volt egy ősbibb, finomabb jelentése is.

– Ki ez a *pompás* hím? – kérdezte Morgana.

Bettina még sosem hallotta, hogy a keresztanyja ennyire érdeklődne bárki iránt. A vámpírt ő ugyan nem látta *pompásnak*, de... lélegzetelállítónak igen.

– Ó, szent arany, csak nem egy Megtagadó? – kérdezte a varázslónő.

Tiszta szemével Daciano úgy is nézett ki. Senki nem sejtette, hogy a vér és köd legendás birodalmából érkezett. Amikor a lenti páholyhoz ért, Bettina kicsit megrázta a fejét, hogy figyelmeztesse, maradjon távol. De Trehan még csak le sem lassította a lépteit. Amikor Caspion odalépett a nevezési asztalhoz, a tömeg éljenzett a közülük valónak. Most, hogy a vámpír közeledett, mindenki elhallgatott. Tücsökciripelés. Valahol a távolban egy kutya ugatása. Egy démonbaba sírása.

– A neved? – kérdezte Raum meglepetten.

– Az Árnyak Hercege vagyok – felelt Daciano zengő, mély hangján.

– Honnan jöttél? Lássuk a lobogódat!

– Ahonnan jöttem, azt a birodalmat nem ismered. – A vámpír egy gyönyörű, ódon vörös-szürke lobogót vett elő a kabátja alól, és átnyújtotta Raumnak. – Íme a zászlóm! Bettina kezéért szálllok versenybe.

Nem tud hazudni? Akkor nem csak azért jött, hogy megölje Caspiont. Feleségül akar venni? Bettina majdnem elkezdte legyezni kipirosodott arcát. *Miért akadt el a lélegzetem?* A démonok nagyhercege kíváncsian végigmérte Trehant. Nem tilthatta meg, hogy benevezzen, de azért némi információt igazán kaphatott volna tőle. Ehelyett Raum megszemlélte a lobogót, visszaadta, majd Daciano felé nyújtotta a pengét és a pennát.

– Nos, Sehonnanjött Herceg, írd alá!

A vámpír még akkor is Bettina szemébe nézett, amikor megbezte a tenyerét, hogy a vére kiserkenjen. Habozás nélkül aláírta a pergament, el sem olvasta a szerződést. Le nem vette tekintetét a lányról. A hercegnő érezte, hogy Morgana figyeli őt és a vámpírt, de nem adott lehetőséget arra, hogy keresztanyja megsejtsen bármit is. Talán nem is volt mit megsejtenie. Amikor Daciano nevezése is készen volt, Raum bejelentette:

– A lista teljes! A lovagi torna hivatalosan elkezdődött.

A nézők éljenzésben törtek ki, de Raum újra lecsendesítette őket.

– Az első éjszakán egy csoportos összecsapást rendezünk. Minden kérő fegyvertelenül lép a küzdőtérre, ahol megszerezhetik a kihelyezett fegyvereket, és tetszőleges ellenfeleket ölhetnek.

– Ó, nincs is jobb egy csoportos viadalnál – lelkendezett Morgana, mintha holmi zsákban futásról lenne szó. Aztán levette a szemét Bettináról, és elkezdett fürkészni valamit... nyilván a vámpírt. Mivel keresztlánya nem nézett a szemébe, Morgana megkopogtatta az állát aranykarmával.

– Úgy tűnik, ez a kérő nem *mellékesen* küzd érted, drága kis különcc. Neki *csakis* rajtad jár az esze.

Megtettem. Trehan kiállt sok ezer bábész Szövetségbeli elé, hogy elnyerje Bettina kezét. Kilépett a kényelmes árnyékból a rivaldafénybe, a tömeg vizslató pillantásainak kereszttüzebe. Immár nem a dák törvények öre volt. Nem a könyvei között éldegélt, hogy *olvashasson* a társasági eseményekről. Már nem megfigyelő volt, hanem résztvevő, mégpedig szilárd elhatározással: *Arám az enyém lesz.* Hátrahagyott mindent, amit szeretett, de egyben le is rázta eddigi élete béklyóit. És most jobban törődött a jövővel és annak izgalmival, mint a múlttal és a megbánással. Olyan közel volt Bettinához, hogy érezte üde parfümje és bőre édes illatát, hallotta a pihegését, hiába tett úgy a lány, mintha nem venne róla tudomást.

Igen, az enyém lesz... és többet is tennék a kiváltságért, mint ezt.

Szinte várta, hogy küzdhessen a hercegnőért. Az ölés volt a mesetérsege. Halálosztó volt. No és Caspion? Ő csak egy akadály, akivel majd elbánik, ha itt az ideje. Trehan valahogy szerét ejti majd, hogy újra elcsábítsa Bettinát. *És fogadni mernék, hogy ismét lángolni fog értem.* Talán azt kellene tennie, amit az örült Lothaire tett, és alkut kellene kötnie a lánnyal?

Mielőtt holnap elkezdődik a viadal, Trehan felkészül; jóllakik vérrel, és talán néhány órát alszik is végre. Sok démon nagyúr be fog rúgni az este, sőt voltak, akik már most is részegen jelentek meg. Holnap ennek meglesz a börtje. Ez újabb előny Trehannak. *Nem mintha szükségem lenne rá...*

– Van azonban egy kis csavar – jelentette be Raum. – Az első küzdelem... öt perc múlva kezdődik.

Nyögések hallatszottak. A részeg nagyurak tiltakoztak.

– Kétszázhuszonnyolc kérés lép a Vasaréna küzdőterére, mielőtt bezárul a kapu – harsogott Raum. – Öljetek, amíg meg nem szólal a kürt. Sokan közületek már nem fogják hallani...

A versenyzők elindultak a küzdőtérre. Bettina a körmét rágta, másik kezével idegesen dobolt.

Raum bejelentése után egy pillanattal később megjelent mellette Caspion. A füle mögé simított egy hajfonatot, aztán bátran a harcosok szentélyébe vonult. Daciano is elindult, de megállt a küzdőtéren kívül. Talán Bettinától várt valamit?

– Nos, Raum, szerinted mire fogadnak majd a legtöbben? – kérdezte Morgana.

Raum felnézett a korszójából.

– Az abaddoniak sosem fogadnának saját népük fia ellen.

Cas, a kedvesem, akit mindjárt bezárnak a küzdőtér rácsai közé.
Bettina tovább rágta a körmét. Morgana a kezére csapott.

– Én a magam részéről a tiszta szemű vámpírra teszem az aranyakat. – Bettina szeme Dacianóra villant. A férfi *unottnak* tűnt, ám ravaszul méregette ellenfeleit. Bettina gyanította, hogy most látni fogja majd, amit eddig csak megérezett: hogy ez a vámpír mesteri gyilkos. Vajon rögtön megcélozza Caspiont? Morgana így szólt keresztlányához:

– Véleményem szerint az Árnyak Hercege rendkívül motivált. Úgy néz ki, szívét-lelkét beleadja. *Dobogó* szívét.

Bettina lélegzete majdnem elállt a meglepetéstől. Hát persze hogy Morgana rájött, ki Daciano Arája. De most nem akart erre gondolni.

– A vérszívó ezek szerint már megkapta a vérajándékot? – kér-

dezte Raum, és újra kortyolt a korsóból. – Vajon mit szól ehhez az Arája?

Ki van akadva. És retteg, nehogy baja essen Caspionnak.

– Ha Cas tud illanni, akkor biztonságban lesz, ugye?

Morgana felhorkant. Raum feszengve húzogatta mellvértje gal-lérját.

– Illanhatna ide-oda a küzdőtéren, ha akarna? – kérdezte Bettina. – És mi van, ha megsérül?

– Ha nem kapná el azonnal egy erősebb ellenfél, az illanás jó taktika lenne – felelte Raum. – De nem veszélytelen. Egy pontos kardcsapáshoz egy pillanatra teljesen materializálódnia kell. És amikor eltűnik, megkockáztatja, hogy szem elől téveszti az ellenfélét, márpedig ezt egyetlen harcos sem akarja.

Morgana hozzátette:

– Emellett még annak is megvan az esélye, hogy az ellenfél elő-re tudja, hol fogsz megjelenni, és mondjuk egy felemelt, misztikus karddal vár. Én így öltem meg legutóbb egy démont. – Ártatlan kislányhangon sopánkodni kezdett: „Ó, ne, kérlek, ne illanj folyton! Összezavarod a buta kis fejecskémet” – Aztán az asztalra csapott, mintha egy fejet vágna le. – NYISSZ!

Raumot nem szórakoztatta az anekdota. – Fizikailag is fárasztó, főleg, ha megsérül. A képesség nagy előny, de nagy kockázattal is jár. – Bettina egy újabb körmét rágcsálva kérdezte:

– Ha egy versenyző bajba kerül, mi akadályozza meg abban, hogy hazateleportáljon vagy ilyesmi?

– Az, hogy a kérők a vérükkel pecsételték meg az élet-halál harcra szóló alkat.

Akkor Cas tényleg csapdába került? Ha... ha meghal, Bettina el sem tudta képzelni, hogyan tenné túl magát ezen. Végiggon-dolta, mi mindent éltek át együtt. Mindazt, amivel Cas belopta magát a szívébe. Amikor elvitte őt az első baseballmeccsükre, és türelmesen elmagyarázta a szabályokat. Amikor megtanította a halandók világában használatos kocsit vezetni. Amikor elkísérte őt a divatbemutatókra és a kiállításokra, pedig borzasztóan unta

az egészszet, és majdnem elaludt. Caspion fiatal volt, és csinált néhány ostobaságot, de a szíve jó volt. Bettina nemrég tudta meg, hogy Cas ennivalót és ruhákat adományozott a többi lelencnek, és újdonsült befolyását kihasználva az idősebb árváknak segített, hogy helyet találjanak tanoncként. Mindenkit úgy elkápráztatott a külseje, hogy nem is vették észre, mennyi jóság és *hűség* volt a lelkében. Bettina tudta, hogy az életét adná érte. A hercegnő ábrándozása félbeszakadt, amikor Morgana egyik inferi rabszolgája sürgős üzenettel sietett úrnője elé. A varázslónő felhördült.

– Mi a kénköves pokol?! – aztán feltépte a fekete pecsétet.

Bettina megpróbált ügyesen úgy nyújtózkodni, hogy belelásson az írásba. Néhány szót el is kapott: „jelek”, „Az Aranyozott Asszony”, „felkel”, „Örökösödés”; aztán Morgana olyan erővel gyűrte össze a papírt, hogy fémes karmai saját tenyerébe vájtak.

Az Aranyozott Asszony La Dorada volt, a Gonosz Királynője, Morgana holtak hitt ősellensége. Morgana szitkozódva felkelt, a székét egy intéssel hátrataszította. Bettina félénken megszólalt:

– La Dorada felkelt?

Keresztanyja szórakozott hangon felelt:

– Elnézéseketek kérem. Valakinek meg kell halnia. – A válla fölött odaszólt Raumnak: – A távollétemben gondoskodjatok róla, hogy a lovagi torna... érdekes legyen.

– A távollétedben? – hebegett a nagyherceg. – Nem mehetsz el! Te vagy az egyik házigazda. – Felpattant, és Morgana után sietett. Veszekedtek, miközben a varázslónő és inferi szolgálai az utazóportál felé igyekeztek.

Amint Bettina egyedül maradt, a vámpír odaillant, és kézen fogta. A lány tudta, hogy mindenki őket figyeli, így megpróbált nyugodtnak látszani, ezért összeszorított foggal sziszegte:

– Eressz el!

Trehan nem eresztette. Marka forró volt, a lány kis keze elveszett a tenyerében. Bettina beszívta a vámpír friss illatát, és előntötték az előző éjszaka emlékei. Megharagudott.

– Azt mondtad, nem jössz vissza értem.

– Azt mondtam, nincs a terveim között, hogy visszatérjek. De azóta meggondoltam magam. – A férfi szeme most zöld volt, tekintete elszánt. – Ide figyelj! Ma este a drágalátos Caspionod élete és halála múlik rajtam. – Bettina felhúzta az orrát.

– Ennyire biztos vagy benne, hogy legyőzöd? Én nem. És ha mégis, akkor örökké gyűlölni foglak.

– Akkor gondold át, amit most mondok. Befolyásolhatom a többieket, megemlíthetem, hogy Caspion, a Nyomkereső a királyság kedvenc jelöltje, akitől jobb lesz idejekorán megszabadulni. Hacsak...

– Hacsak?

– Hacsak bele nem egyezel, hogy teszel nekem egy szívességet. Hogy mi ez a szívesség, azt csak később tudod meg. – Bettina hebegett, de Trehan folytatta. – Ez esetben nem csupán megkímélem az életét, de meg is ölom bármelyik kérőt, akit kiválasztasz.

– Most zsarolsz?

– Vedd inkább... alkunak.

– Miért bíznék meg benned?

– Tudod, hogy nem tudok hazudni. – A lány füléhez hajolt, és belesuttogott. – Jelöld ki egy célpontot, vagy mondj búcsút Caspionnak!

– De hogy válasszak? – kérdezte Bettina sietve. – Mindtől meg akarok szabadulni.

– Akkor ígérd több szívességet! Fogadj el bajnokodnak, és mindenkit legyőzők.

A kérők megalázó parádéja után ez csábító ajánlat volt. De amíg nem volt biztos benne, hogy Daciano miféle szívességekre gondol, Bettina nem akart túlzásokba esni.

Egy is elég lesz. Bettina a kígyólényeket találta legrémisztőbbeknek. Már a gondolatától is felfordult a gyomra, hogy egyszer egy ilyen példánnyal kell párosodnia. Nem is beszélve a *tojásrakásról*.

– Legyen! A Szövetségre esküszöm, hogy megteszek neked egy szívességet, ha megkíméled Cast, és lekaszabolod a nagyobbik cernunót.

Daciano gavallérosan meghajolt.

– Ahogy kívánod. – Levette a kabátját, és Bettinára bízta. – Ezt őrizd nekem, Arám! – Apró kérés, de azt sugallta, hogy összetartoznak. – Természetesen ha a küzdőtéren alkalmam adódik, bővíthetjük a megállapodásunkat...

– További szívességek? Felejtsd el!

– Elárulom neked, hogy a hordabeli vámpírt mindenképp megölöm, és nem kérek érte szívességet. – A lány összevonta a szemöldökét, mire Trehan megmagyarázta. – Ittlétem alatt szükségem lesz a sátrára. – Azzal már ott sem volt.

Trehan ott állt a Vasaréna küzdőterén, bámész Szövetségbeliek között, de csak arra gondolt, mi a viadal valódi tétje. Ő. Bettina. Mint már oly sokszor, most is a halálosztás volt a feladat. Megjegyezte a prédát: a cerunnót, akitől Arája a legjobban fél. Trehan végigpillantott a kikészített arzenálon: dárdák, lándzsák, harci szekercék, buzogányok, kardok, és kétféle ostor. Az egyik összetekert pengés drót volt, a másikat olaj borította... ez egy tűzostor volt. Trehan mindegyik fegyvert mesterien forgatta. Észrevette, hogy sok versenyző tanulmányozta a fegyvereket, és fontolgatták, melyik illene hozzájuk a legjobban. De az ellenfeleket igen kevesen tanulmányozták. Ostobák! A jó fegyverválasztás attól függ, ki az ellenfél.

Próbálj csak lándzsával legyőzni egy cerunnót, és porul jársz...

Egyébként is, pillanatokon belül sokkal több fegyver lesz a küzdőtéren, mint élő harcos.

Trehan gyors számítást végzett. Kik azok, akiktől akár egy cseppet is tartania kell. A villámgyors cerunnók, a másik vámpír, a három ajatár, a veszett, és ezért kiszámíthatatlan lykae. És persze ott van a két hatalmas kődémon. Ők úgy meg tudják keményíteni az izmaikat, hogy a csapások lepattannak róluk, akár a kőről.

A hordabeli vámpír hosszan bámulta Trehant, nyilván megpróbálta felmérni a képességeit. Biztos úgy hitte, hogy Trehan egy gyengébb jelölt, egy Megtagadó, azaz vámpírrá változtatott ember.

Az őrjöngő lykae alig bírta visszafogni magát, annyira meg akarta támadni a vörös szemű vámpírt. Talán lehet rá számítani, hogy leköti a hordabeli nagyúr figyelmét?

És a cerunnók? Trehannak a múltban már volt ilyenekkel dolga, és megfigyelte, hogyan harcolnak. Tudta, hogy kardforgatásukkal elvonják az ellenség figyelmét, miközben hosszú farkuk a háta mögé kúszik... Amikor Raum visszatért a Morganával folytatott vitából, intett a démonöröknek, hogy zárják be a hatalmas vaskaput. A többi harcos izmai pattanásig feszültek, de Trehan tökéletesen nyugodt volt.

Egész életemben erre a viadalra készültem, bár nem is tudtam róla...

Érezte, hogy a talpa alatt egy pillanatig reng a föld. Aztán még egyszer. Lépések. Valami közeledik. Valami *súlyos*. Egy utolsó versenyző? Mielőtt a kapu bezárult volna, egy lény vált ki a ködből, és a küzdőtérre tartott. Trehan felvonta a szemöldökét, ahogy felnézett. Nagyon magasra...

Ó, mit meg nem teszek az Arám kedvéért...

– Az... meg... micsoda?! – hüledezett Bettina, amint a hatalmas, démonszerű lény belépett a küzdőterre. Több mint három méter magas volt, bőre rücskös és zöld, mint egy varangyé. Nem egy, nem is kettő, hanem *három* pár szarva volt. A homlokán két síkos, sárgás szarv, a szemével hasonló színűek. A másik pár szarv izmos vállán nőtt, a harmadik pár pedig a könyökéből ágaskodott hátrafelé. Alsó fogsorából tépőfogak álltak ki. Állán csontos, foltos szakállhoz hasonló agyarak nőttek. Csupas mellkasán láncok futottak keresztbe, mint pokolbéli harisnyatartók, hogy megtartsák bőrtunikáját. Léptei alatt megremegett a föld.

Raum elkáromkodta magát.

– Goürlav!

A tömeg felhördült.

– Az ott a Rémek Atyja...

– Egy ősi lény, egy *ösdémon*...

– Ha egyetlen csepp vére is a földre hullik, abból egy szörny támad fel...

Raum haragosan szólt:

– Most az egyszer igaz a szóbeszéd.

– Nem értem. Mi történik?

– Ha ezt a lényt valaki csak megkarcolja, véréből fertelmes szörnyek támadnak, hogy elpusztítsák azt, aki az „atyjukra” tört.

Cast bezárják ezzel a rémálom-szörnnyel?

– Nem lehetne kizárni az ösdémont? Miért nem vett részt a felvonuláson?

– A felvonulás csak formaság. Valaki aláírta a szerződést a nevében. Nem tilthatjuk ki, hiszen a viadal minden Szövetségbeli előtt nyitva áll.

Raum erősen ráncolta a homlokát, Bettinát kilelte a hideg a rémülettől. Nagybátyja most először mutatott bármiféle megbánást a viadallal kapcsolatban. Eddig biztos volt abban, hogy ez remek ötlet. „Fellendíti a kereskedelmet, és megmutatja a Szövetségbelieknek, hogy szabad, nyitott királyság vagyunk.” Csak legyintett Bettina aggodalmaira, és persze az emberek aggodalmaira is. A hercegnő hallotta, amint nagybátyja győzködi a barátait, hogy úgylis egy démon diadalmaskodik majd. De bizonyára senki nem számított arra, hogy pont egy ősdémon jelentkezik. A kapu kongva bezárult Goürlav mögött, Bettina gyomra összeszorult. Cas óriási veszélybe került. Együtt töltött éveik során ő volt a hercegnő mentora, a vezetője, a védelmezője. Most Bettina akarta megvédeni őt. De nem tudta. A tenyeréből nem csapott fel borostyánszínű fény. Nem volt puszító varázsereje. Győzködtte magát, hogy Cas milyen ügyes harcos, és milyen gyors. *Daciano részéről nem fenyegeti veszély...*

– Jobb lesz túlesni rajta – dörmögte Raum, és jelt adott.

Felharsant a kürt. A közönség tombolt. Sok harcos egyenesen a fegyverekért rohant, és pillanatokon belül *felcsendült* az acél hangja. Aztán... *káosz*.

A vér úgy fröcskölt, mintha szökőkutak ontanák. Csontok törtek. A közönség dübörgését túlharsogták a fájdalmas kiáltások. A volár démon felrepült, és lecsapott egy tűzdémonra. Borotvaéles karmai felhasították a húsát. *A vrekenerekre hasonlít...* Bettina reszketve elfordította a tekintetét. A kisebbik cerunno vastag farka segítségével a vasketrec tetejéig ugrott, és a fenti rácsokról függeszkedett fejfelé. Úgy csüngött, mint egy groteszk inga. Hirtelen felrántott egy gyanútlan ellenfelet, hogy egy szempillantás alatt megölje. Caspion megragadott egy pengedrót korbácsot, és egy kentaur nyaka köré lassózta. A kentaur nagyokat rúgott, kapálózott, Cas pedig minden erejét megfeszítve egyre szorosabbra húzta a hurkot.

– Hajrá, Cas! – kiabált Bettina.

Szorosabban... szorosabban...

A kentaur feje hirtelen lehullott, nyakából vér spriccelt. Az abandoniak diadalmasan üvöltöttek. Cas már ettől az egy öléstől is erősebb lett, hiszen a haláldémonok minden öléssel erőt gyűjtenek. A lykae csapkodott és marcangolt, addig harapta ellenfele torkát, amíg a fej elvált a testtől. A tűzmesterek lánggömböket hajítottak; harcosok ordítottak, ahogy megégett a bőrük. Az égő hús szagától Bettinának még erősebb hányingere lett. A forróságtól teljesen eloszlott a köd. A másik vámpír, úgy tűnt, kinézte magának Dacianót, közben a lykae üldözőbe vette a vörös szemű nagyurat.

Goürlav pedig? Nos, leguggolt a ketrec egyik széléhez, és kíséreléssel egészen nyugodtan tisztogatta a karmait. Mindenki nagy ívben kikerülte. Daciano hűvös, kiszámított mozdulatokkal vágott utat magának a nagyobbik cerunno felé, aki épp egy krokodil alakváltót szorongatott a farkával. Az alakváltó hányta-vetette magát kínjában, de nem tudott szabadulni. A cerunno kitátott szájával lecsapott. Tör nagyságú szemfogaival addig tépte a krokodil alakváltó vastag bőrét, amíg úgy szétmarcangolta a nyakát, hogy egyszerűen lerántotta róla a fejét, mint egy darab pecsenyét. Diadalmasan az ég felé sziszegett. Ez hiba volt. Daciano kihasználta a pillanatot, és mögéillant. Olyan gyorsan rántott kardot, hogy Bettina nem is látta a penge villanását. A cerunno megfordult, hogy a vámpírra támadjon.

De elvágott nyakáról már a hirtelen mozdulat közben leesett a feje, majd a véráztatta földre zuhant. Daciano olyan precíz vágást ejtett, mint a lézer. Raum megveregette Bettina vállát, na, ezzel aztán jól ráijesztett.

– Látod, kicsikém, máris jobban érezheted magad. Egy cerunnoval kevesebb. Mondtam, hogy jó lesz. És nézd csak Caspiont!

Cas közelharcban könnyedén legyőzött egy másik démont, és úgy tűnt... élvezi is a dolgot.

Bettina tekintetével újra Dacianót kereste. A vámpír hüvelyébe dugta a kardját, és ismét illant. Kikerült egy lándzsaszúrást, amit

a hátába szántak, aztán megtámadott egy vihardémont. Azt, amelyik korábban olyan tiszteletlenül merészelt a hercegnőről szólni.

Gyakorlottan elkapta a szarvát. A páncélba öltözött démon üvöltve rúgkapált. Ahogy leszorította azt a harcost... Bettina eltátozta a száját. A vámpír elképesztően erős volt. Ekkor Daciano mélyen a lány szemébe nézett, mintha azt kérdezné: *Még egy szívesség, hogy ettől is megszabadulj?* Bettina haragját felkorbácsolta az emlék, ahogy felidézte a démon undorító szavait: *Én csak a hercegnőt akarom hanyatt dönteni.* Lelkiismeret-furdalás nélkül bólintott.

Daciano karizmai megfeszültek az inge alatt, és egyre erősebben szorította a démont. Egyetlen hang nélkül, rezzenéstelen arccal megtekerte a fejét. Aztán még egyszer. Majd *puszta kézzel letépte.* Mielőtt még a fej a porba hullott volna, a vámpír már megragadta a következő démonharcost. Újabb kérdő pillantással jelzett Bettina felé. Akkor hát erről volt szó, így akarta bővíteni a megállapodásukat. A hercegnő az ajkába harapott, és körülnézett. Vajon miféle szívességeket kíván a vámpír? Daciano nem bántaná Aráját, úgyhogy bizonyára csak jót akarhat neki... ugye? És talán meg is hal a holnapi küzdelemben, vagy akár rögvest. Mennyi szívességet gyűjthet be, mielőtt megöli valaki? Vagy lehet, hogy Bettina megrészegült a férfi erejétől? Ismét bólintott. Egy pillanat sem telt, és ez a démon is halott volt. Ahogy nézte, miként küzd Daciano (a *küzdés* nem is adta vissza, ahogyan módszeresen kivégzi ellenfeleit), végre megértette, miért volt Cas annyira biztos a halálban. Trehan Dacianónak a halál volt a mestersege. És mindig tökéletes munkát végzett. De most, hogy Bettina parancsára cselekedett, olyan volt, mintha a lány jobb keze lenne; egy fegyver, amit bevethet. Ó, micsoda hatalom! Daciano megragadta a förtelmes gennydémont, aki már leterítette első áldozatát. Arájára villant a tekintete. *Nos?*

Bettina mohó lett. Megint bólintott... és megint. Mielőtt még belegondolt volna, mibe keveredett, máris beleegyezett öt szívességbe. *Többet nem engedek. Ennyi elég!*

De aztán látta, hogy Caspiont körülveszi az ellenség, és csa-

patosan támadják. Talán azért, mert ő volt a királyság népének kedvence? Ezek szerint nem is volt rá szükség, hogy Daciano megemlítsé. Egy ajatár korbácsot tekert Cas lába köré, hogy ne tudjon illanni. Egy másik pedig tűzgömböt emelt a magasba, hogy az ifjú démonhoz vágja. Bettina a keresztapjához fordult.

– Raum, a kürtöt!

– Caspion ki fog mászni a slamasztikából. Muszáj lesz neki! Ha most lefújom a viadalt, mindenki tudni fogja, miért tettem. És Caspion elveszíti a nagyrebecsülést, amit megszerzett.

– Könyörgök! *Meghalhat!*

Raum nem engedett.

– Akié az erő, azé a jog, Bettina.

Most már csak egyetlen esély maradt. *Mentsd meg Cast, Daciano!* – gondolta Bettina. Ó, istenek, bármit megtenne, akárhány szívességbe beleegyezte, csak Cas megmeneküljön.

Mintha a vámpír meghallotta volna, felnézett, majd Cas felé pillantott, aztán ismét Arájára. Felmutatta öt ujját. Bettina azonnal bólintott, nem érdekelt, mibe egyezett bele. Daciano azonnal Caspion elé illant, és villámgyors kardcsapásokat osztott. Egy csapással kettévágta az ajatárokat és a Cas lába köré tekeredett korbácsot. Aztán egy másik csapásra a két ajatár négy feje hullott a porba. Cas zavarodottan imbolyogva tűnődött, hogy vajon miért nem ölte meg a vámpír őt is. Ekkor Raum megfújatta a kürtöt. A harc véget ért. De mielőtt még a kürt hangja elhalt volna, Daciano a hordabeli vámpírhoz illant.

Nyissz.

A vörös szemű vámpír feje lehullott, mire a kürt hangja elhalt. Legalább három tucat halott kérő feküdt a küzdőtéren, pedig a harc alig tartott *tíz percig*. Még a vérszomjas közönség is elámult a mézárálás láttán. Az életben maradt kérők lassan letették a fegyvereket, és elkezdtek hátrálni egymástól. Legtöbbjük a szentély bejárata felé sántikált. Szemük lángolt a dühtől, rettegetéstől, izgalomtól, a pokoli küzdelemtől, amin átestek. Ám Daciano nyugodt volt. Igéző tekintetét egy percre sem vette le Bettináról.

Raum megszámolta a holttesteket, és bejelentést tett.

– Íme az első éjszaka vége! Gratulálunk a százkilencvenkét túlélőnek. Holnap megkezdődnek a párviadatok, sorshúzás alapján. Minden harcos egyetlen fegyvert hozhat a küzdőtérre: egy kardot vagy dárdát vagy furkósbótot, buzogányt és így tovább. Napnyugtakor kezdődnek a párbajok. Jó éjt!

Cast már kötülvette néhány ujjongó abaddoni ifjú, de Daciano ott maradt az elesettek között, ruhája és arca csupa vér volt, ahogy a hercegnőt nézte. Könnyörtelenül gyilkolt... és végtelenül nyugodtan. Bettina még sosem látott hozzá hasonlót. És most *szíves-ségekkel* tartozott egy ilyen veszélyes férfinak. Öt kérőt megölt a kedvéért, és megmentette Cast. De Cas talán nem sokáig él már. *Ha Dacianoval kerül szembe, az lesz a veszte.* Bettina felzokogott. Daciano pedig csak bámult rá megigézve, mintha megszűnt volna a világ.

Trehan bokáig gázolt a vérben, körülötte mindenütt haldoklók és halottak.

Minden fajnál gyakori, hogy a frissen lemészárolt tetem még vonaglik, de a halhatatlanok teste és testrészei különösen ragaszkodtak az élethez. A levágott kezek még ökölbe szorultak, szájuk nyíltak hangtalan sikolyra, lecsapott fejeken arcok fintorogtak, mielőtt rájuk fagyott volna a halál. A dák örült, hogy Bettina látta őt árnyak és köd nélkül, valódi természetében. *Ezt adom neked. Ha védelmezőt akarsz, tőlem ezt kapod.* Bettina ámulva nézett, szeme tágra nyílt álarca mögött. Trehan fejet hajtott felé, jelezve, hogy csakis érte harcolt. Ma éjjel ő volt Bettina abaddoni hercegnő bajnoka. És *zeii mea*, milyen csodálatos volt ölni érte! Amikor elindult felé, Bettinának elállt a lélegzete, és Raumhoz fordult, akit körülvettek a felháborodott küldöttek, azt követelve, hogy engedje el bajnokukat a vérszerződés kötelékéből.

– Soha nem neveztem volna be a fiamat, ha tudom, hogy Goür-lav is a listán van!

– Nem is beszélve a megmaradt vámpírról. Ki az egyáltalán? Milyen vérvonalból származik?

– Démon, a *viadal* azt jelenti, minden harcosnak *van esélye* a győzelemre.

Az ostobák nyilván nem fogták fel, hogy Raumnak nem parancsolgathatnak. A nagyherceg még jobban kidüllesztette a mellét, szarva előremeredt a dühtől. Bettina jobbnak látta, ha mégsem lép oda a csoporthoz. Caspionra pillantott, akit máris rajongva kö-

rülsongtak a démonnők. Ettől csak dühös lett. A semmirekellőt nem akarja akarta, hanem *Bettina*. De olyan ostoba volt, hogy észre sem vette, közben micsoda kincsről mond le.

Az ő baja. *Kerüljön bármibe, nem kapja meg.*

A vámpír Bettina felé közeledett, így hát a lány menekülőre fogta.

Életében egyszer örült volna Morgana kotnyeleskedésének; ha valaki megtalálja a kiutat egy ígéret kötelékéből, az a keresztanyja volt... de ő távozott. Raum el volt foglalva, Salemnek se híre, se hamva. Cas pedig... mással foglalkozott.

Bettina hátrapillantott a válla fölött. *A vámpír egyre közelebb ér.* Körülnézett, hogy beszélgetőtársat találjon, de sejtette, hogy Dacionót ez nem állítaná meg. Trehan odaillant elé. *Csapdába csalt.*

– Tíz szívességgel tartozol nekem – szólt rekedten, és elvette a kabátot, amit Bettina még mindig szorongatott, bár kissé meg is feledkezett róla. – Készen állsz, hogy törleszd az adósságot?

A lány válasza nyitotta a száját, aztán felnézett a férfira, és elhallgatott egy pillanatra.

– Végig zöld volt a szemed.

– Ez miért olyan különös?

– Az a rengeteg gyilkolás és vér, a sikolyok, a lángok; semmi sem hatott rád. – Ez valahogy... az *aranyra* emlékeztette Bettinát. Nemesfém, ami nem lép kölcsönhatásba más elemekkel.

– Hozzá vagyok szokva a halál minden arcához. De amikor az elmúlt éjszakára gondolok, az *mélysegesen* hat rám. – A szeme már is éjfeketére sötétült.

A hercegnő lélegzete elakadt, és elpirult, ahogy ő is visszagondolt rá. Minél jobban ellenállt, hogy felidézze magában az elmúlt éjszakát, annál erősebben rohanták meg elméjét a képek... a férfi keze a combjai között, a forró ajkak a mellbimbóján.

– Az íriszed kivilágosodott, te lány. Nem csak én élveztem, ami köztünk történt – suttozta a vámpír rekedten.

Bettina nyelt egyet.

– De én másnak hittelek. – Cas felé pillantott. Egy egész csapat nőstény vigasztalagta a néhány karcolás miatt, és tolongtak, hogy

megtapogassák az izmait. Bettina kíváncsi lett volna, az ifjú gondol-e rá egyáltalán.

Daciano megragadta a karját, hogy visszaterelje magához a figyelmét.

– Újra felteszem a kérdést. Készen állsz, hogy törleszd az adóságot?

Bettina felemelte a fejét.

– Bizonyos korlátokon belül igen.

– Bizonyos korlátokon belül? Ez nem volt része a megállapodásunknak.

– Nemes hölgy vagyok, egy hercegnő, elvárom, hogy ennek megfelelően bánj velem. És még tart a lovagi torna. Amióta elkezdődött, köteles vagyok megőrizni bizonyos... dolgokat. – Az ősi törvény szerint Bettinát halálra kövezhetik, ha megszegi a szerződést. – Nem kockáztatom az életemet azzal, hogy veled hálok.

– Gyere el a sátramba éjfélkor, és megígérem, hogy *nemes hölgyként* fogok bánni veled! – felelte a vámpír még halkabban. Ártatlan szavak, de ahogy mondta...

– És ha nem tudok kisurranni ma éjjel? Nem leszek egyedül. – Salem biztosan elárulná Raumnak, ha megtudná, hogy kiszökött. És akkor Raum kettős üzemmódba kapcsolna: harci szekerce.

Bár annak az lenne a vége, hogy a fenyegető vámpír végez Raummal.

– Akkor én jövök el hozzád.

– Nem lehet – csattant fel Bettina. – Majd kitalálok valamit. – Arra gondolt, hogy talán elküldhetné az öröket az ajtaja elé. De Salem is engedelmessé válna? – Ez azonban... öt szívességnek számít.

– Csak egynek.

– Legyen három – alkudozott Bettina. – Melyik sátor a tiéd? – kérdezte, amikor Trehan beleegyezően bólintott.

– A legyőzött vámpír. A lobogómról megismered.

Azzal elillant.

Bettina összeroskadt. Lakosztálya magányára vágott. Most,

hogy uralkodói kötelességének eleget tett, semmi nem akadályozhatja meg, hogy visszavonuljon. Semmi, csak saját maga.

A kastélyhoz vezető kanyargós, ködös út igen rövid volt, de a hercegnő számára végtelenül hosszúnak tűnt. Hívhatná az öröket, hogy kísérik el, de a királyság biztonságos hely volt, és ő nem akart rossz benyomást kelteni. Azt sem akarta, hogy mások megtudják, mennyire fél. A Szövetségben a félelem egyenlő volt a gyengeséggel. A gyengeség pedig előbb vagy utóbb még egy halhatatlan számára is halált hozott volna.

Nyüzsög az utcán a nép – győzködte magát. – *Semmi veszély nem fenyeget.* De akkor is rengetegen voltak a közelében, amikor a négy vrekener megtámadta.

Bettina visszagondolt arra, amikor a barátaival szórakozni ment. *Zenés-táncos buli egy pipacsmezőn... ugyan mi baj lehetne?* – gondolta.

Bár a csontjai tökéletesen meggyógyultak, ilyenkor megesküdött volna, hogy még mindig fájnak a sérülései. Megdörzsölte a karját, és tett néhány tévova lépést. Kapkodva lélegzett, mellkasát összeszorította az aggodalom. Igen, most is aggodalmat érzett, és *haragudott* a vrekenerekre, akik ezt tették vele. Haragudott saját magára, amiért ennyire megváltozott... Hajdan merész volt (néha), sokat nevetett, boldogan élt. Sosem gondolta volna, hogy egyszer rettegő, tehetetlen kis szerencsétlen valakivé válik. Akaratereje elég volt ahhoz, hogy megtegye a következő lépéseket. De amikor egy kivilágított bolthoz ért, megdermedt, és lecövekelt a biztonságot nyújtó fényben. Biztos mindjárt jön valaki, és elkíséri. *Igen, biztosan. Addig gondoldj másra!* Szórakozottan végignézett az egyik polcon sorakozó porcelánfigurákon, és a gondolatai visszatértek Dacianóhoz. A vámpír az ő kezéért vállalta a viadalt, nem pedig azért, mert dicsőségre vágyott, vagy mert máskülönben hazájában halál várt volna rá. Nem; ő, úgy látszik, örökre lemondott a hazájáról.

És amióta csak elkezdődött a viadal, Trehan volt az egyetlen, aki tudomást vett a hercegnőről, aki megmutatta, hogy érte harcol. A többi kérő még csak rá sem nézett. Még Caspion sem.

Cas képtelen volt ellenállni a harcosokat körülzsongó hölgykorszorúnak, főként a csábosan telt démonnőknek. *Nekem sosem lesz olyan gömbölyded a csípőm, olyan nagy a keblem.* A halhatatlanságba dermedés legnagyobb hátránya az volt, hogy aki nem volt kibékülve a megjelenésével, az bizony örökké bánkódhatott emiatt. De Cas a vékonyka démonnők felé is hódító mosolyokat küldött. Úgy látszott, csak egy nőstény létezik, aki nem érdekli.

Én.

Eltelt öt perc. Aztán tíz. Bettina körülsétált a boltban, megfogott egy-egy porcelánfigurát vagy vázát. De a boltos hamarosan felajánlotta őket ajándékba, és ragaszkodott hozzá, hogy a hercegnő fogadja el mindet ingyen.

– Köszönöm, de nem fogadhatok el többet. Csak megpihenek egy kicsit ebben a csodás boltban. – De a zacskóban máris landolt egy újabb váza.

Bettina nem tudott távozni, viszont nem is utasíthatta vissza az ajándékokat anélkül, hogy meg ne bántsa a kedves boltost. *Nem is szeretem az ilyen csecsebecséket!* Morganát sosem zavarná az ilyesmi. És Bettina megrendelőjét, a Pártfogót sem. Az a két varázslónő mindig megkapta, amit csak akart.

Én miért nem?

Amikor a boltos nagyobb zacskó után nézett, Bettina gondolatban mélyet sóhajtott.

Végül feszült mosollyal minden ajándékot elfogadott, és rákényszerítette magát, hogy a kijáráshoz induljon. Odakint az épületek magasabbnak, a síkatorok keskenyebbnek, sötétebbnek tűntek. A hercegnő félve pillantott fel, és ismét úrrá lett rajta a szorongás. Ennek persze mindig az a vége, hogy kiveri a verejték, reszket és zihál. Ott állt a bolt küszöbén ostobán, mint aki csapdába esett, és úgy szorongatta a zsákot, mintha az élete múlna rajta.

Gyűlölöm ezt az érzést! Mikor változtam át gyáva nyúllá, aki még a saját árnyékától is fél?

Tudta, hogy rettegése alaptalan. A vrekének sosem jártak Abaddonban. Ha sikerülne is bejutnia egynek, az abaddonni járókelők akkor sem hagynák, hogy bántsa a hercegnőjüket.

A démonok a levegőbe illanva megtámadták, és csak utána kérdeznék meg, hogy mi járatban volt. Bettina sejtette, hogy így lenne.

De akkor miért nem tudta meggyőzni saját magát?

– Bettina! – Caspion? Otthagyta a kedvéért a csodálóit? – Már kerestelek! – A démonfi odaszaladt Bettinához. Még mindig alvadt vérfoltok takarták a testét. Körülnézett, és halkan megkérdezte: – Egyedül vagy? Nem félsz?

Salemen és Caspionon kívül senki nem tudott a hercegnő pánikrohamairól.

– Most nem olyan rossz – felelte. Nem hazudott, hiszen még nem vált rohammá a szorongás.

Úgy tűnt, Cas nem hisz neki.

– Hazakísérlek. – Összevonta a szemöldökét, és átvette a zacskót. Tudta, hogy Bettina nem kedveli a porceláncsecsebecsét. Aztán a karját nyújtotta a lánynak. Bettina megkönnyebbült, amikor együtt elindultak a kastély felé. Már nem látta ijesztőnek az épületeket, és a sikátorok is tágasabbnak látszottak, akár a halandók sztrádái.

– Csodálatosan harcoltál, Cas. Büszke vagyok rád.

– Láttad, mit csinált Daciano? – Mielőtt Bettina felelhetett volna, hozzátette: – Az az átokfajzat beleavatkozott a csatámba, hogy ő maga ölhessen meg. Már majdnem megszabadultam a korbács szorításából, ment volna nélküle is.

Nem így volt, és Bettina szinte örült ennek. *Különb en a semmiért adtam volna öt szívességet.*

– A vámpír visszajött érted.

– Én is nehezen hiszem el – bólintott a hercegnő.

– Én csak rövid ideig voltam Dákföldön, de amit ott hallottam, abból úgy tudom, Trehan maga *Miszter Dákföld*. Az összes dák közül ő imádja legjobban a hazáját. Nem semmi éjszaka lehetett, amit... izé... együtt töltöttetek. – Cas mintha egy újfajta nagyrabecsüléssel tekintett volna a lányra. Bettina zavarba jött.

– Mit keresel itt, Cas? Azt hittem, hazamész egy *(vagy két, vagy három)* nőcskével. Csata után nem kanosak a férfiak?

Cas kihúzta magát, és nyugodtan felelt.

– Már nincs számomra más nő, Tina.

– Tényleg? – Bettina kissé hitetlenkedve elmosolyodott.

– A nép pletykálna. Sosem akarnálak ilyesmivel megalázni.

Bettina mosolya lehervadt.

– Értékelem, hogy ennyire tapintatos vagy.

A nép már pletykált. Lesajnálták a hercegnőt, a fura kis félvért, aki reménytelenül odavan a délceg démonért.

– Minden megváltozott azzal, hogy beneveztem.

– Hogyan?

– Ki fogom találni, hogyan győzhetem le Dacianót. Megoldom. És elnyerem a kezdet. Együtt fogunk uralkodni, és jó királyi pár leszünk. Megpróbálok hűséges lenni. Úgy tekintem, hogy jegyesek vagyunk. Amióta beneveztem a viadalra, ehhez méltón viselkedem.

– Megpróbálsz hűséges lenni? – kérdezte a lány halkán. – Ennyire nehéz lesz?

– Nem vagyok hűséges természetű. És nem te vagy az elrendelt párom. – Cas beletúrt szőke fürtjeibe. – Én *előre szóltam*, Tina. Türelmesnek kell lenned velem.

Bettina felsóhajtott. Cas legalább próbálkozott.

– Tudom. És értékelem is, amit értem teszel. De hogy lehetsz ilyen biztos abban, hogy legyőzöd a vámpírt? Daciano elég ijesztő volt a küzdőtéren. *Megállíthatatlan*.

– Tanulmányozni fogom, és megtalálom a gyenge pontját.

Ó, ha ilyen egyszerű lehetne.

– No és Goürlav?

– Megoldom. Ne aggódj miattam!

Dehogynem aggódik. Már egy évtizede aggódik. Cas odakísérte a lányt a kastély titkos bejáratához, de nem ment be vele.

– Nem jössz fel? – kérdezte, bár egyébként is dolgozni akart.

– Már nem tehetjük. A nép megszólna, ha felmennék a lakótornyodba.

Bettina felvonta a szemöldökét.

– A legtöbb harcos egy bordélyban fogja tölteni az éjszakát. Én pedig magányosan bújjak ágyba?

– Attól tartok, a világ már csak ilyen. – Cas arca elsötétült. – Félek, nehogy a dák visszatérjen a lakosztályodba. Nem férközhet hozzád, Bettina.

– Úgy tudom, egy vámpír sosem bántaná az Aráját.

– Nem attól tartok, hogy bántani akar. Hanem attól, hogy egészen a magáévá akar tenni.

– Salem majd kirúgja a hívatlan látogatókat.

Cas kicsit habozott, aztán bólintott.

– Holnap napnyugtakor elkísérlek a viadalra, és a párbajom után hazahozlak. Vedd úgy, hogy randink van – mosolygott kedvesen.

Tudnia kellett, mit tett a mosolya Bettina szívével.

– Randi...

– Büszke voltál, hogy a barátodnak nevezhetsz, Tina. Teszek róla, hogy arra is büszke lehess, ha a férjed leszek. Esküszöm.

Bettina elolvadt.

– Ha el akarod hagyni a kastélyt, előbb szólj nekem!

– Tudod, hogy úgymint félnék egyedül kimenni. – *Vajon ma éjjel is félni fogok?*

A felvonóban felfelé Bettina azon morfondírozott, amit Cas mondott neki: megtalálja a vámpír gyenge pontját. Cas nem tud annyira közel férközni Trehanhoz, hogy megtudjon bármi fontosat.

De én igen.

A lakosztályában levette a köpenyét és az álarcát.

– Megjöttem! – kiáltott.

Salem szórakozottan felelt.

– Na igen. Fontos este volt? Sok az új fejlemény.

Közelebb libbent, úgy folytatta.

– Mondtam, hogy a vámpír vissza fog jönni. Mit mondott neked a díszpáholyban?

– Semmi fontosat.